

„פשוט התאהבתי בו, הוא לא היה יכול להירדם בלילות. נשארתי עלידו עד הבוקר. לידי לא בכה אך פעם! מאותו רגע לא עניין אותי יותר כלום!“

התינוק במישקל 3.650 ק"ג, ללא תפריים. אני מניקה אותו, יש לי חלב בשפע. גבי כבר רוצה עוד ילד, הכי משמח זה לראות אותו מחזיק את הילד. הוא ממש צורח משימחה. אנחנו כל-כך מאושרים. גם לשימרון זה עוזר, לפני שנה הוא לא דיבר בכלל, במשך חודשים. והנה, היום הוא שחקן כדור רגל בהפועל נהריה ומבקיע 3-2 שערם כל שבת.

„אני מטפלת בו, מכבסת את ביגדי הצבא, ומגהצת כל דבר. את גבי שחרר מהצבא חודשיים אחרי האסון, אבל במילואים הוא משרת. הוא התחיל לעבוד ככרמאן במלון קרלטון בנהריה. שם עבדו אמו, אחותו ולפי עמים גם אחיו, עד התאונה.

כל הבגדים והחפצים של אבא ואמא. אני לא הייתי מכניס בחורה לבית ההורים, אם לא הייתי אוהב אותה באמת. עד היום אני לא מעזש בבית בשבת, כי כך היה כשאבא ואמא עוד היו בחיים.“

אתי מספרת: „אבי הוא איש צבא קבע. בבית עוד שתי אחיות ואח, צעירים ממני. הייתי בכיתה ח' כשהתחלנו ללכת. גבי הוא החבר השני שלי. היו לי הרבה ידידים, אבל הוא הגבר הראשון שלי. הייתי בתולה כשהכרתי אותו. מההתחלה חיינו כמו גבר ואשה, לא ריחמתי עליו אפילו בהתחלה, פשוט התאהבתי בו. הוא לא יכול היה להירדם בלילות, נשארתי על ידו עד הבוקר, לידי לא בכה אף פעם.

תיפגע, אחותי, או אחי, או אם אנש אליהם ייפגעו הורי. את אחי כל-כך אהבתי, אבל גם את אחותי אהבתי, אז עכשיו אני עומד בדיוק באמצע, כדי שאף אחד לא ייפגע.

„את אתי הכרתי כשהייתה קטנה. היא גרה בעיר, כמה פעמים הייתי אצלם בבית, יום אחד יצאה עם הילקוט מבית-הספר. חיכיתי לה והזמנתי אותה להיכנס למכונית, טיילנו קצת, והיא התחילה לבוא הביתה, לאט לאט הוציאה אותי מהמיטבה. בהתחלה עשתה רק סלאטים, אחר-כך למדה לבשל. היא הייתה מצלצלת לאמא שלה, כדי שתסביר לה איך להכין כל דבר. היום היא יודעת הכל, אני לא נכנס יותר למטבח.

נשיקה לילד לפני שבוע נערכה במלון קרלטון בנהריה, שבו עובד גבי כמלצר, מסיבת ברית-המילה לתינוק. נוק. 200 איש נכחו בה: „אני אעבוד ואדאג שלילד לא ייחסר שום דבר.“

את התינוק, לגבי יש זכרונות כל-כך חזקים מהבית ומבני המישפחה שנהרגו. אבל עמיגור הודיעו לנו שאין מה לדבר. הם לא מוכנים לשמוע שום דבר, עד שלא נראה להם תעודת-נשואין. אבל גם בנשואים אזרחיים אנחנו לא יכולים להינשא, בעיקבות פסקה-דין במחוזי.

„גבי חתם אצל עורר-דין מיסמך על האבהות, והחלטנו לצפצף על הניירות, ופשוט להיות מאושרים. היום כבר יש ליד השולחן שלושה וחצי בני מישפחה, אבל עוד נגיע לשישה, כמו פעם.“

שולמית יריב

שם גם ערכנו את ברית-המילה לשלמה. באו 200 אורחים. למזלנו, כיסו המתנות את הוצאות הברית. לגבי ולי חשוב יותר מכל, שלא ירחמו עלינו, ושנאשים יבינו שאנחנו אר הבנים. אנחנו לא מיסכנים. אנחנו נביא ילדים נוספים לעולם.

„ליד הבית שבו גרה סבתו של גבי — שאף היא הייתה במכונית המישפחה בשעת התאונה, נפצעה קשה. אך החלימה — יש בית עוזב, ששני דייריו הזקנים מתו. הבית שייך לחברת עמיגור, ביקשנו לעבור לשם, כי רק אחרי ששלמה נולד העזנו להיכנס לחדר של האחות, כדי להכניס לתוכו

(בתמונה למעלה מימין לשמאל): האחות אילנה (21), האב שלמה (23) והאם רבקה (36). בתמונה למטה נראים האם, חברה של גבי וגבי עצמו.

המישפחה האבודה בתאונת-דרך כיום מחרידה. בני-המישפחה שהתרחשה לפני כשנה וחצי, ניספו

מטרים. גבי מרבה לפקוד את המקום, שם קבורים אביו אימו אחיו ואחותו. שניספו בתאונת-דרכים. הוא נוהג לנקות את המצבות ולהניח פרחים.

ארבעה קברים גבי הוזיא \$8000 כדי להקים מצבה מישפחתית. המצבה משתרעת על פני חמישה

וכך, לאט לאט, הפסקתי ללכת לבית הספר, עד אז הייתי מהתלמידות המצטיינות, עם ממוצע של 10.9, נבחרתי עם תלמידה נוספת ללימודים בקורס גרפיקה בטכניון, אך מרגע שהכרתי אותו — לא עניין אותי יותר כלום. רק כשהייתי בחורש השני, נודע לי שאני בהריון, אף פעם לא חשבנו על הפלה, מההתחלה רצינו שנינו להתחתן, והיתה עובדה, שתלמידה מהכיתה שלי ממישפחה גרווינית, כבר נשואה.

העובדת הסוציאלית של העירייה רחל ברק, איימה עלי שאם אלה, יקחו את הילד וימסרו אותו לאימוץ, ואותי ישלחו למוסד. במשך חודשים רעיתי מפחד שזה אומנם יקרה. הופענו לפני שופט בית-הדין המחוזי בחיפה, מר כספי. הייתי אז בחורש החמישי להריון. הוריי הופיעו בפניו, והבטיחו שיתמכו בנו אם יתעוררו בעיות. אבל בגלל העובדת הסוציאלית, שטענה שאנחנו עוד לא בשלים לכך, לא אישר בית-הדין את בקשתנו להתחתן. מאז הדחיה, אנחנו עונדים טבעות שקנינו, על האצבעות, לא בגלל שאיכפת לנו מתעודות-הנשואין, אלא רק בגלל האנשים.

פשוט להיות מאושרים

היתה לי לידה רגילה, שוש, „האחות של אמי, היא אחות בחדר-לידה, וזה עוזר. ילדתי את

„עד שהכרתי אותה היו לי המון בחורות, אבל היא לא בחורה של מכונית או פרס, לגבי היא הוכיחה את עצמה, מכל הבחינות.“

הבית שאליו הביא גבי את אתי, בית ההורים, נמצא מעברו המיוחל של כביש-החוף, העולה צפונה לראש-הניקרה. גבעת אוסישקין, שכונת עולים. הבית נראה עוזב במקצת, ליד הבית חונה מכונית פיאט. איש לא נוגע בה מאז נהרגה בעלת המכונית, אילנה. אחותו של גבי.

על השולחן עוגה, אמא של אתי הביאה. בחדר הסמוך ישן שלמה. אתי מקפידה להניק אותו כל שלוש שעות.

העובדת איימה

אמו של שלמה נערה יפה, קשה להאמין שהיא אם לתינוק שזה עתה נולד. גופה חזר לממדיו הקודמים מיד אחרי הלידה.

גבי אף הוא אינו נראה כראש-מישפחה, אלא כנער. ואכן הוא נער שהוטלה עליו מעמסה כבדה. האהבה ביניהם מרגשת, אינם משים אחד מהשני, בתינוק מטפלים ביחד. כשרי-חצים אותם, מחזיק אותו האב, והאם רוחצת ומנקת.

„אחרי התאונה באו אנשים לעזור. יש לי כבוד לבית ההורים, עד היום יש חדרים שבהם לא נוגעים. שם נמצאים